

Arrest

**nr. 151 393 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2011 en 16 mei 2013.

1.3. Op 28 mei 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arabische soenniet afkomstig uit Tripoli in Libië. U bent tot 1999 naar school gegaan en behaalde uw diploma van het middelbaar onderwijs. Hierna zou u zijn beginnen werken in de bouwsector. Daarnaast zou u ook hebben gewerkt voor uw ouders in het baggerbedrijfje dat zij hadden opgericht. In 2006 zou u enkele officieren hebben leren kennen. Zij zouden u gevraagd hebben om met hen samen te werken in het kader van activiteiten inzake mensenhandel. U diende mensen vanuit de haven van Garboli met een bootje te vervoeren naar een nabijgelegen platform op zee, een vaart van ongeveer 6 à 9 uur. U stemde in met hun voorstel aangezien u hiervoor royaal vergoed werd. In de volgende twee jaar zou u op zeer regelmatige basis uw diensten hebben aangeboden om mensen te helpen smokkelen richting Italië. In totaal zou u meer dan dertig acties hebben helpen uitvoeren, waarbij telkens tussen de 20 en de 40 mensen werden gesmokkeld. Einde 2009 zou een groep van ongeveer 35 à 40 personen vermist zijn geraakt naar aanleiding van hun oversteek op zee naar Italië. Men zou u verantwoordelijk hebben gesteld voor het mislukken van deze actie en als straf diende u bij een volgende actie een groep mensen persoonlijk tot in Italië te brengen. Naar aanleiding van deze laatste actie zou de havenpolitie van Italië u en de vluchtelingen hebben gearresteerd. Men zou u hebben aangewezen als de smokkelaar. In Italië zou men u hebben berecht vanwege uw aandeel in mensenhandel. Men zou u veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf van twee jaar. Nadat u een advocaat had ingeschakeld, werd deze straf verminderd en na ongeveer twee maanden in de gevangenis werd u weer vrijgelaten. Na uw vrijlating zou u naar Zwitserland zijn gegaan, waar u na verloop van tijd werd gearresteerd en teruggestuurd naar Italië. In Italië zou u een laissezpasser hebben gekregen voor Libië. U zou in deze periode van uw familie zijn te weten gekomen dat u werd gezocht door leden van de smokkelbende waarvan u deel uitmaakte. Men zou u ervan beschuldigd hebben geld te hebben ontvangen van de vluchtelingen en dit geld voor uzelf te hebben gehouden. Uw ouders zouden al verschillende malen zijn benaderd door officieren die deel uitmaken van de bende. Men zou uw ouders ertoe hebben gedwongen al hun baggermateriaal af te staan. Toen u dit nieuws vernam, besloot u niet naar uw geboortestad Tripoli terug te keren, maar wel naar de stad Benghazi. Na ongeveer één maand in Libië te hebben verbleven, zou u besloten hebben het land te verlaten. U vreesde immers te zullen worden gedood door de leden van de smokkelbende. U zou via Italië en Frankrijk naar België gereisd zijn. U wilde vanuit de haven van Oostende naar het Verenigd Koninkrijk reizen, maar werd hier door de havenpolitie gearresteerd. Op 10 september 2010 vroeg u asiel aan. U verklaarde dat anno 2013 uw probleem van 2009 nog steeds actueel is. De officieren met wie u samenwerkte in het kader van de smokkelactiviteiten zouden u nog steeds naar het leven staan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat het statuut van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U vreest te worden vervolgd door enkele officieren van de smokkelbende waarvan u deel uitmaakte omdat zij u ervan verdenken geld te hebben ontvangen naar aanleiding van enkele smokkelacties zonder dit met hen te delen (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vragen 30, 31, 39 en 40). De problemen die u aanhaalde, vinden aldus hun directe oorzaak in de smokkelactiviteiten waarmee u zich inliet in de periode van 2006 tot en met 2009. Tijdens de gehoren van 28 februari 2011 en 16 mei 2013 legde u coherente en gedetailleerde verklaringen af over deze smokkelactiviteiten. U verklaarde dat u meer dan dertig acties mee hielp uitvoeren waarbij telkens twintig à veertig personen werden gesmokkeld afkomstig uit Arabische landen, maar ook uit Pakistan, Indië en Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vragen 52, 53 en 54). Dat u naar aanleiding hiervan problemen kende met uw eigen smokkelbende is een problematiek die evenwel vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag omdat ze geen uitstaans hebben met één van de vijf criteria van de conventie van Genève, te weten uw nationaliteit, religieuze of politieke overtuiging, etnische origine of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. De moeilijkheden die u vreest vloeien rechtstreeks voort uit uw directe en actieve betrokkenheid bij de criminele activiteiten van deze smokkelaarsbende en kunnen niet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens dient te worden nagegaan of dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst overeenkomstig art. 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Er werd u gevraagd waarom u op een gegeven moment besloot zich met criminele activiteiten in te laten, in casu de georganiseerde mensensmokkel. U antwoordde ondubbelzinnig dat het u louter om het geld te doen was. U lichtte toe dat u financieel geen problemen had en dat u eigenlijk goed verdiende met uw job, maar dat u met de smokkelactiviteiten nog veel meer geld hebt kunnen verdienen. U gaf aan dat u met de winst die u had opgestreken in het kader van uw smokkelactiviteiten een appartement in Jordanië hebt kunnen kopen ter waarde van ongeveer 72.000 dollar (zie gehoorverslag CGVS 16 mei

2013, vragen 44-50). Dat voor u geld verdienen belangrijker was dan het risico voor de vluchtelingen die u op illegale wijze hielp naar Italië overbrengen, bleek overduidelijk toen u werd gevraagd wat er gebeurd was met de groep van 35 à 40 personen die op een gegeven moment vermist raakten naar aanleiding van een oversteek op zee naar Italië. U antwoordde hierop dat één van de smokkelaars het geld had ontvangen. U werd erop gewezen dat er niet werd gevraagd naar het geld, maar wel naar het lot van de vluchtelingen die in het kader van deze actie op risicovolle, want illegale, wijze naar Italië werden overgebracht. Pas dan antwoordde u dat deze mensen naar alle waarschijnlijkheid goed waren terechtgekomen (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vragen 8-14). U betuigde weliswaar uw spijt voor de keuzes die u destijds heeft gemaakt, maar deze bekentenis was eerder ingegeven door het feit dat u als gevolg van uw problemen niet meer kon terugkeren naar uw land zonder uw eigen leven bloot te stellen aan vergeldingsacties vanwege de leden van de smokkelbende waarvan u deel uitmaakte en dat uw eigen familie ook werd afgeperst door deze personen (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vraag 51). Nergens uit uw verklaringen blijkt een schuldinzicht in verband met de criminele activiteiten waarmee u zich heeft ingelaten. Meer nog, u liet zelfs uitdrukkelijk optekenen dat de feiten die u heeft gepleegd niet als criminele feiten konden worden aanzien (zie gehoorverslag 16 mei 2013, vraag 79 en 80), hoewel u even later diende toe te geven terecht te zijn veroordeeld door de Italiaanse autoriteiten wegens uw smokkelactiviteiten (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vraag 81). In verband met de vluchtelingen die u hielp smokkelen verklaarde u dat deze geen enkel risico liepen en ook dat ze altijd goed behandeld werden (zie gehoorverslag CGVS 16 mei 2013, vragen 61 en 64). Nochtans is het algemeen bekend dat in het kader van de georganiseerde mensenhandel mensen louter worden beschouwd als koopwaar en dat een illegale oversteek via de Middellandse zee naar Italië onvermijdelijk met grote risico's gepaard gaat. Hierbij gaan (veelal Libische) mensensmokkelaars zeer driest te werk. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit ooit een zorg is geweest voor u. U geeft overigens zelf aan dat u zelfs zover ging om Libische staatsambtenaren en politieagenten om te kopen teneinde jullie acties succesvol te kunnen uitvoeren (zie DVZ-terugnaveverzoek, 15 september 2010).

Wat uw aanvraag betreft tot het verkrijgen van de status van subsidiaire bescherming, dient aldus gewezen te worden op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf, uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. U blijkt in Italië tot een gevangenisstraf van twee jaar te zijn veroordeeld wegens mensensmokkel. Het misdrijf dat u begaan hebt en waarvoor u veroordeeld bent kan dan ook niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

Om eenzelfde reden dient u, als Libisch onderdaan, afkomstig uit Tripoli, evenzeer te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u, tot slot, enkel uw identiteitskaart voor. Deze bevestigt uw persoonsgegevens dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde identiteitskaart is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling.

Verzoeker vroeg op 10 september 2010 asiel aan in België.

Op 28.02.2011 en 16 mei 2013 werd verzoeker gehoord door het CGVS.

Reeds van in het begin was verweerster op de hoogte van het asielrelaas van verzoeker.

Thans, bijna 5 jaar later, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd, enkel op basis van het feit dat verzoeker zich zou hebben ingelaten met criminele activiteiten, nl. het smokkelen van vluchtelingen vanuit Libië naar Italië.

Volgens de Conventie van Genève van 1951 is een vluchteling elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft, of indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging

omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker voldoet wel degelijk aan voormelde definitie.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Libië gezien hij vreest voor zijn leven aldaar.

In haar beleidsnota Libië dd. 2.06.2015 (stuk 5) geeft verwerende partij een niet-limitatieve lijst van de risico-groepen aldaar.

De situatie van verzoeker kan onder deze lijst worden gerangschikt.

Verzoeker heeft wel degelijk specifieke, individuele elementen aangebracht waaruit zijn vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Verzoeker heeft samengewerkt met officieren teneinde vluchtelingen te smokkelen, tijdens het regime van Khadafi. Verzoeker wordt nog steeds gezocht in Libië door leden van deze smokkelbende.

Daarenboven is er grote onduidelijkheid aangaande de veroordeling van verzoeker in Italië.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gedaan naar het voormelde, minstens wordt dit in de bestreden beslissing niet vermeld.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten in Italië en geboet heeft voor zijn daden. Zoniet, is het bevreedend dat verzoeker niet naar Italië werd teruggestuurd.

In de bestreden beschikking dd. 28.05.2015 staat duidelijk dat verzoeker spijt betoont voor de keuzes die hij destijds heeft gemaakt. We mogen niet vergeten dat verzoeker, die bijna 5 jaar in België verblijft, wachtende op een resultaat in zijn asielprocedure, thans slechts 31 jaar is.

In 2006, op het ogenblik dat verzoeker werd benaderd door officieren die zich bezighielden met mensenhandel was verzoeker **amper 22 jaar**.

De bestreden beslissing stelt zelf dat verzoeker spijt betuigde voor de keuzes die hij destijds maakte.

Bestreden beslissing pagina 2. :

“ U betuigde weliswaar spijt voor de keuzes die u destijds heeft gemaakt, maar deze bekentenis werd eerder ingegeven door het feit dat u als gevolg van uw problemen niet meer kan terugkeren naar uw land zonder uw eigen leven bloot te stellen aan vergeldingsacties vanwege de leden van de smokkelbende waarvan u deel uitmaakte en dat uw eigen familie ook werd afgeperst door deze personen. “

“ I.v.m. de vluchtelingen die u hielp smokkelen verklaarde u dat deze geen enkel risico liepen en ook dat ze altijd goed behandeld werden “

Uit de bestreden beslissing blijkt echter nergens dat verwerende partij zou twifelen aan de problemen die verzoeker in zijn thuisland ondervindt, dit n.a.v. zijn activiteiten uit het verleden.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Libië, wacht hem een bitter lot.

1.2. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

Verzoeker is afkomstig van Libië. De identiteit van verzoeker wordt trouwens door verwerende partij niet betwist.

De situatie in Libië is onstabiel en gevaarlijk.

Verzoeker verwijst in casu naar het rapport van UNHCR (stuk 4) en tevens naar de beleidsnota Libië dd. 02.06.2015 van verwerende partij (stuk 5).

“ Sinds de val van de Libische dictator Muammar al- Khaddafi in oktober 2011, woedt er een gewapend conflict in het land. In verschillende delen van Libië strijden milities, lokale stammen en Libische veiligheidsdiensten tegen elkaar. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van lokale gewapende groeperingen. De regering heeft nauwelijks feitelijke macht. Belangrijke delen van het land worden bezet door milities, die voornamelijk geïnteresseerd zijn in het veiligstellen van hun eigen lokale belangen. De meeste regio's in Libië worden getroffen door instabiliteit. In grote delen van het land is de veiligheidssituatie zeer volatiel.”

Voormelde beleidsnota stelt dat de mate van willekeurig geweld in Libië dermate hoog is, dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Libië het reëel risico loopt ernstig bedreigd te worden in zijn leven of persoon.

Tevens stipuleert voormelde nota dat, wanneer er geen elementen zijn die wijzen op een vervolging omwille van één van de 5 criteria in de vluchtelingenconventie, de subsidiaire beschermingsstatus zal worden toegekend omwille van de oorlogssituatie in het land.

Echter weigert verwerende partij ook het subsidiair beschermingsstatuut aan verzoeker en baseert zich op art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel stipuleert dat :

“ Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In haar beleidsnota Libië dd 02.06.2015 stelt verwerende partij wel degelijk dat er uitsluitingsgronden zijn maar deze hebben betrekking op het rechtstreeks betrokken zijn bij oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid.

Op te merken valt dat verzoeker op jonge leeftijd betrokken is geweest bij het overzetten van vluchtelingen. Verzoeker was destijds jong en onbezonnen. Op geen enkele manier werden deze mensen door verzoeker gedwongen om de boot te nemen.

Vluchtelingenorganisaties wijzen erop dat zonder reisagenten de meeste vluchtelingen, ook zij met gegronde vrees voor vervolging, Europa niet zouden kunnen bereiken.

Voor verzoeker kunnen deze feiten niet als criminele feiten worden aanzien, minstens kunnen de feiten niet worden gekwalificeerd als zijnde oorlogsmisdaden of misdrijven tegen de menselijkheid.

Verwerende partij spreekt van een ‘ernstig misdrijf’, zonder de veroordeling van verzoeker te verifiëren bij de plaatselijke Italiaanse autoriteiten.”

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de UNHCR *Position on returns to Libya* van november 2014 (stuk 3), een verslag van een contactvergadering met het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 10 oktober 2014 (stuk 4) en de beleidsnota van het CGVS met betrekking tot Libië van 2 juni 2015 (stuk 5).

2.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het “*Report Libya: Security Situation*” van 19 december 2014 (bijlage 1).

2.4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. Verzoeker stelt een vrees voor vervolging te hebben aangezien hij ingeval van terugkeer naar Libië vermoord zou worden door leden van de mensensmokkelbende waartoe hij behoorde.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat dergelijke vrees niet voldoet aan één van de criteria voorzien in het Vluchtelingenverdrag, namelijk vervolging omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: “*Het gegeven dat verzoeker zijn straf in Italië heeft uitgezeten; dat hij zijn spijt heeft betuigt en dat hij "amper 22 jaar was" op het moment der feiten neemt niet weg dat hij zich daadwerkelijk bezondigd heeft aan daden van mensenhandel. Deze elementen zijn evenmin van aard de vaststelling dat verzoekers relaas vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag te wijzigen.*”

Behalve het stellen dat hij toch voldoet aan de definitie van vluchteling, brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat de door verzoeker aangevoerde problematiek vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag omdat ze geen uitstaans heeft met één van de vijf voormelde criteria van de Conventie van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: "Verweerder wijst er op dat verzoeker zelf verklaarde in Italië berecht te zijn vanwege zijn aandeel in mensenhandel. Men zou hem veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf van twee jaar. Nadat hij een advocaat had ingeschakeld, werd deze straf verminderd en na ongeveer twee maanden in de gevangenis werd hij weer vrijgelaten. Verzoeker diende toe te geven terecht te zijn veroordeeld door de Italiaanse autoriteiten wegens zijn smokkelactiviteiten. Het valt dan ook niet te begrijpen dat hij in zijn verzoekschrift besluit tot een "grote onduidelijkheid" aangaande zijn veroordeling in Italië om vervolgens niet uiteen te zetten waarom er een onduidelijkheid heerst. Het komt verweerder voor dat indien er één persoon is die nadere duidelijkheid kan verschaffen het verzoekende partij zelf is. Evenzeer laat hij na toe te lichten in welke mate dit element van aard zou zijn de bestreden beslissing vanuit een ander perspectief te bekijken. Het verwijt dat de Commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen." alsook: "Er dient gewezen te worden op de toepassing van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf, uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker blijkt in Italië tot een gevangenisstraf van twee jaar te zijn veroordeeld wegens mensensmokkel. Het misdrijf dat hij begaan heeft en waarvoor hij veroordeeld is kan dan ook niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd. Verzoeker refereert verkeerd naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie dat betrekking heeft op betrokkenheid bij oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid. Om eenzelfde reden dient verzoeker, als Libisch onderdaan, afkomstig uit Tripoli, evenzeer te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

2.2.2. Het is onthutsend vast te stellen dat verzoeker zich niet als mensensmokkelaar voordoet maar als "reisagent". Nochtans is het algemeen bekend dat in het kader van de georganiseerde mensenhandel mensen louter worden beschouwd als koopwaar en dat een illegale oversteek via de Middellandse zee naar Italië onvermijdelijk met grote risico's gepaard gaat. Hierbij gaan (veelal Libische) mensensmokkelaars zeer driest te werk. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit ooit een zorg is geweest voor hem. Hij geeft overigens zelf aan dat hij zelfs zover ging om Libische staatsambtenaren en politieagenten om te kopen teneinde de acties succesvol te kunnen uitvoeren.

2.2.3. Daar waar verzoeker verwijst naar de beleidsnota Libië van het CGVS wijst verweerder er op dat deze beleidsnota ook aanstipt dat het een louter informatieve waarde heeft en hij geenszins de complexiteit weergeeft van de beoordeling van een asielaanvraag. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld. Nergens uit de beleidsnota blijkt dat de Commissaris-generaal afziet van de toepassing van de Vreemdelingenwet, in casu artikel 55/4."

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd".

Verzoekers handelingen, *in casu* mensensmokkel, zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld, dient te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c).

Op basis van het voormelde dient te worden vastgesteld dat verzoeker moet worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt van de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS